

K tomu potřebuju něco víc. Jako mít v rukávu fotografickou stáž. Musím mu ukázat, že jsem dost talentovaná, aby si to mysleli i *jini* lidé a vzali mě pod svá křídla. A *Pobřežní život* se na konci každého léta soustředí výhradně na zlatou mládež, aby jim pomohl se snímky pro Týden regaty. Bohatí lidé a večírky na lodích. Upřímně, zní to jako úplná noční můra – absolutní opak mých uměleckých zájmů. Ale v životopise by to nejspíš vypadalo fantasticky a fotit to má celkem známý módní fotograf. Někdo, koho táta respektuje.

„Padlo konečný slovo?“ vyhrknu se staženým hrdlem, protože už nejsem schopná vydržet další prázdný řeči.

Zaváhá. „Je mi líto, Josie.“

Žaludek se mi propadne až na zem.

A padá a padá...

„Nemá to nic společného s tebou předloženými fotografiemi,“ ujišťuje mě. „Moc se jim líbily. Ale stáž obvykle připadne někomu z univerzity a oni si jen myslí, že jsi ještě moc mladá.“

„Už je mi skoro osmnáct,“ namítnu. „Vědí, kdo je můj táta, ne?“ Nerada se oháním jeho jménem, ale tohle je stav nouze.

„Jistěže jméno vašeho otce neškodí. Ale...“

Ale.

„Tohle bych vám neměl říkat,“ ztlumil hlas. „Ale pokud chcete znát pravdu, chystali se ji dát vám. Jenže na schůzku vedení dorazil i velký šéf, který ten časopis vlastní. A pan Summers trvá na dodržování pravidel, víte, a vy nejste plnoletá.“

„Pan Summers?“

„Levi Summers. Velký šéf,“ vysvětlí.

Aha. Jasně. Summers. Jeho jméno je na každý budově ve městě. Potomek zakladatele našeho města. Pak mluvíte o privilegích. Neměla jsem ponětí, že ten časopis vlastní právě on. Začátečnická chyba.

Pan Phillips chlácholivě zvedne ruce. „A proto vyřadil vaši přihlášku, takže se obávám, že tohle léto stáž nedostanete. Je mi líto.“

Vyřadil. Prostě jen tak. *Puff!* Další věc, která šla v Beauty během posledních pár měsíců do háje.

Sotva už vnímám, že pan Phillips vykládá ještě něco o tom, že samotná stáž probíhá poslední čtyři dny v srpnu, než začne škola, a že ta práce je náročná a trvá od časnýho rána až do půlnoci, takže by s tím byly problémy kvůli věkovým omezením v zákoníku práce.

„Možná je to tak stejně lepší, protože byste zmeškala flotilu ke Dni vítězství.“

„Co?“

„Na konci Týdne regaty – velká večerní oslava Dne vítězství. Přece jste na ni chodila, když jste byla malá, ne?“

No jasně, že chodila. Rhode Island je jediný stát v USA, který ještě uznává konec druhé světové války jako zákonem stanovený svátek. V Beauty to znamená výstřední vlasteneckou flotilu. Do soumraku je každičká loď ověncená řetězci bílých světýlek a v přístavu se zapalují obrovský kovový koše se žhavým uhlím. Jako by si obyvatelé Beauty sedli a řekli si: *Jak bychom mohli překonat Den nezávislosti a vytrít těm pitomcům v Bostonu zrak tím, že jim na konci léta ukradneme všechny turisty?*

„Kdybyste pracovala, nemohla byste si užít flotilu,“ prohlásí pan Phillips smrtelně vážně, jako by se jednalo o můj jediný životní sen.

No prima. Mně jsou ve skutečnosti blikající jachty úplně fuk. Stáž mi měla pomoci dostat se do Los Angeles a teď mám pocit, jako by se moje loď potápěla v přístavu i s mými sny na palubě. Nemůžu mu vykládat o tikající časovaný bombě, kterou je babiččin návrat z Nepálu, ani o tom průšvih, který představuje její vztah s mámou, ale právě začalo léto a já nejsem odjezdu do LA o nic blíž, než jsem byla před pár měsíci.

Kolem nás po chodbě prochází parta kluků z maturitního ročníku, vyznačuje z nich arogance a jedovatý smích, a ačkoli se pokouším odvrátit hlavu, jejich vůdce mě zpozoruje – idiot z fotbalového mužstva, kterému všichni říkají Velkej Dave.